

திருவாவடுதலை தரிசனம்

“இந்துநேசன்” அனுபந்தத்திலிருந்து
எடுத்தது

2

ல. அனந்தய்யர்
“இந்துநேசன்” பத்திராதிபர், சென்னை

1921

திருமுலையாடல், அவர் மானிக்கொழுவர், அவர்விருகும், திருவாவடுகை நகரத்திலும், தடாக முதலியன.

உ

சிவமயம்

A Visit to Tiruvavaduturai

திருவாவடுதுறைத் தரிசனம்

BY

Mr. V. Kandasami Pillai of Jaffna
Brother of "Tirumantram" Visvanatha Pillai

புகைவண்டிப் பிரயாணம்

நகரவாசத்திற்கு அணர் கட்டுள்ளிற் கல்ப்புற்று நாட்டுப்புறத்து இயற்றை யழகுநீளக் கண்டு சலிக்க எண்ணி இவ்வளத்திரிஞ் புரட்டாசி மாதத்தில் ஒரு நாள் மாலப் பொழுதில் எழுடியில் புகைவண்டி பற்றினேன். அதன்மிக திகக் காட்சிகளுடன் காவிரியாற்றுப் பிரதேசத்திலுள்ளவை சிறந்தவையென் பது பிரசித்தமல்லவா? இந் நாளில் ஒரு நாளும் தென்னிகதிப ஸெய்வே மூன் றும் உதப்பு வண்டியில் பிரயாணம் செய்யக்கூடாதென்றும் பெரும் பாட ததை இரவு நுழுதும் தீர்க்கமாய்ப் படித்துக்கொண்டேன். மறுநாள் அரு ளேந்தயத்தில் மாயூரம் சேர்ந்து காவேரியைத் தரிசித்துக் காலக் கடனை முடித்துக்கொண்டு, பொன்னியின் பெருமையைப் பார்த்து மகிழ்வுறும் பொருட்டு மறுபடி புகைவண்டி யேறினேன். தெற்கே செல்லச் செல்ல அந்தப் பெருமை அதிகமாய்த் தோன்றியது.

பத்து மைல் தூரம் சென்ற பிறகு இருப்புப்பாதையின் இருபுறத்திலும் மங்களகரமான பசுமையைக் கண்டேன்; பயிர் நிலங்களும், நீர்நிலங்களும், குளங்களும், தாமரைத்தடாகங்களும், தோட்டங்களும், தோப்புக்களும், தாவர னளும், கொடிக்கால்களும் அடுக்கடுக்காய் இருந்தன; மந்தமாருதம் மனோஸா மாயிருந்தது. அந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு தடவீ சிறப்புற்று விளங்கியது. பால

யிற் பசுமை பளிச்செனத் தோன்றும்; தண்மையில் தண்மையும் செழுமையிற் செழுமையும் எனிதிற் புலப்படா. ரெயிலோடும் வேகத்திலும் அந் தடத்தின் செம்மை தெரிந்தமையின், அது எவ் ஆரோன விசாரித்தேன். அது திருவாவடுதுறை யெனத் தேர்ந்து, அடுத்த வந்த நாகிங்கன்பேட்டை ஸ்டேஷனில் இறங்கினேன். அதற்கப்பால் நெடுந்தூரத்தி லோர் ஊருக்குப் போகச் சீட்டு இருந்தும், முன்னமே நூறு மைலுக்கு அதிகம் ரெயிலில் வந்திருந்தேனாதலால், அவ்விடத்தி லொரு நான் தங்குவதற்கு ரெயில்வே விதிப்படி அவகாசமிருந்தது.

திருவாவடுதுறை

நாகிங்கன்பேட்டையிலிருந்து ஏறக்குறைய ஒருமைல் தூரம் சோலைகளும் தோட்டங்களுஞ் சூழ வழி நடந்து திருவாவடுதுறையின் தெற்குவிதி சேர்ந்தேன். அந்தப் பாதையைக் கல்லுக் கப்பியு மிட்டுக் கெட்டிப்படுத்தாதது பெருங்குறை யெனவே தோன்றிற்று. தெற்குவிதி விசாலமாயிருந்தது. வலது புறத்தில் வீடுகள் வரிசையாயிருந்தன. இடது புறத்தில் பெரிய மளிகை யொன்று கதித் தெழுத்து நீண்டு ஒங்கி யுயர்ந்துகின்றது. அதுவே திருவாவடுதுறை ஆதினத்தாரின் மடமாகும். அதற்குத் தோரணவாயில்கள் இரண்டு மூன்றுண்டு. அவைகளிற் சித்திராலங்காரமான தேர்ச்சிலைகள் விழுதுபோலி றங்கிப் பருத்துத் திரண்டு பஸவண்ணப்பட்டைகள் வட்டம் வட்டமாய்த் துலங்கப் பொலிவுடன் அசைந்து ஆடிக்கொண்டிருந்தன. அஜாபவாசலில் ஆட்கள் சிலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்; பரதேசிகள் இரண்டொருவர் காலி போர்த்துக் குத்தியிருந்தார்கள். அதனை யடுத்து நின்ற தூணிறை ஸரஸ்வதி மகாலின் வெளியங்கமாகும்.

ஸரஸ்வதி மஹால்

என்பது விரிந்த நீண்டு உயர்க் தெழுந்தொரு மண்டபம். ஒரு பகுதியில் தமிழ் தெலுங்கு ஸ்ரீஸ்கிருத ஆங்கில அச்சப் புத்தகங்களும் ஒலைப் பிரதிகளும் நிரம்பியிருக்கின்றன. சாஸ்திரியா ரொருவர் அவைகளைத் தட்டிக் கொட்டிக் கட்டிவைத்து அட்டவணை யெழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். மற்றொரு பகுதியில் பிருகஸ்பதியே போன்று அத்தியக்ஷாரிய பிரம்மஸ்ரீ மகாமகேஸ்வரத்தியாய உ. வே. காமீநாத ஐயரவர்கள் ஆச்சிரமச்சியாகத் தங்கியிருக்கின்றார்கள். இந்த ஆச்சிரமத்தைச் சார்ந்து கிழக்கேயோடுவது நீண்டதொரு பிரசங்கசோலை. அதனில் நூற்றுக்கணக்கான ஜனங்கள் தாராளமாய் உட்காசலாம். இந்த மண்டபம் சேதுபதி மகாராஜா அவர்கள் முதன்முறை அங்கே விஜயஞ் செய்தபோது அமைத்ததாம். இதனிலும் இதன் சார்பிலும் இப்பொழுது தமிழ்ப் பாடசாலையும் தமிழ் வேத பாடசாலையும் நடந்து வருகின்றன. மேற்கூறிய கட்டடங்களின் தொகுதியே ஸரஸ்வதி மகாலில் எனப்படுவது. இதன் வடப்புறத்தான் இராமியமான தேவனத்தில் நூயவெண்மைதுலங்கும் நத்தியாவர்த்த மலர்ச்செடிகளும் மூலும் செழித்து விளங்குகின்றன.

ஸர்வதரி மகால் மூன்று பகுதிகள் கொண்டதெனக் குறிப்பிட்டேன். ஒரு பகுதியில் புத்தசாலையும், மற்றொரு பகுதியில் பாடசாலைகளும், மத்தியில் வித்தியாவிசாரணாதிபதி உசிக்கும் ஆச்சிரமமும் உள்ளன. மாணவருக்கும் உபாத்தியாயருக்கும் அந்நியோர்நிய பழக்கமிருக்க வேண்டும். உபாத்தியாயர்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவதனால் மாணவர்கள் உபாத்தியாயர்களுடைய நடைகளையும் குணங்களையும் கைக்கொண்டு நல்லொழுக்கமும் நல்ல சேலமும் உள்ளவர்களாய் வளரவேண்டுமென்பது முற்காலத்துக் குருகுலவாசத்தின் சுருத்தம். இந்தத் திருவாவடுதறைக் குருகுலத்திலோ சாமானிய உபாத்தியாயர்களுடன் பழகுவதற்கு இடமிருப்பதல்லாமல், அவர்களுக்குத் தலைவராயிருக்கும் மகா மகோபாத்தியாயருடன் பழகுவதற்கும் அனுபவம் அமைந்திருக்கிறது. அந்த மகா மகோபாத்தியாயருடைய பெருமை எல்லிச் சிறப்பினான் மாத்திரமே யல்லாமல் ஒழுக்கத் தூய்மை, ஶுஷம், நியமநிஷ்டாநுஷ்டானங்களினாலும், அமைதி சாந்தம் நிதானம் இன்னொல் மெல்லுரை நல்லெண்ணம் என்னும் குண விசேஷங்களினாலும் வாய்ந்தவனென அவருடன் ஶீடா நிமிஷகாலம் பழகுவா ரொருக்கும் போதமாகு மெனத் திடமாய்ச் சொல்லுவேன்.

கிராமம்

திருவாவடுதறைக் கிராமம் சிவாலயத்தை இதயமாகக் கொண்டு, அன்றே தோரோடு தெருக்களும், சந்தியக்கிரகாரமும், கடைகளும் கண்ணிகளும், வாவி கூப தடாகங்களும், தோட்டங்களும் தோப்புக்களும் தூவுகளும், உத்தியானங்களும், வீளை நிலங்களும் அமைந்துள்ளது; நில வளமும் நீர் வளமும் நிரம்பியது. ஊருக்கு வட்டக்கே காவேரியாறு உளதாதலின், இது திவ்விய தீரம் எனத்தரும். பிரம்ம சூத்திரிய வைசிய சூத்திராதி வருணத்தவர்களும், பச்சிமாம் ஶ்யத்தை யனுஷ்டிக்கும் மகம்மதியரும் இதில் குடி கொண்டுள்ளார்கள். ஊரைச் சுற்றிப் பல்வகைச் சோலைகளும் பயிர் நிலங்களும் நீர்க்கால்களும் ஊருண்களும் உண்டென்பதைவிட, ஆயுராரோக்கிய ஶசுவரியப் பெருக்கத்தின் பொருட்டுப் பலரும் திருவாவடுதறை யென்னும் ஆராமத்தை நாடி அக்கங்கே இலை வீடுகளும் கொடி வீடுகளும் குடிசைகளும் கனமானிடைகளும் அமைத்துக் கொண்டு அமைதியாக வாழ்ந்து வருகின்றனென்பது மிகப்பொருத்தம்.

தொடிப்பு

புண்ணிய பூமி யெனத்தரும் இப் பெருங் கிராமமும் கொடிக்கலுற்றது இங்கே நிரம்பியிருந்த எல்லிமான்களும் மாணவர்களும் குடிசைகள் கால்கடைகளும் பத்தர்களும் சிஷ்டர்களும் நொந்த பாதேசமும் பலதொழிலும் காலலாணர்கள் முன்னுளில் இச் சிவதலத்தில் ஓதவாரின் குடும்பங்கள் மாத்திரமே காற்புதக்கு அதிக மிருந்தனவாம். இப்பொழுது இரண்டொரு குடும்பம் காண்பது அருமையாயிற்று. அந்த விருத்தியிற் சேவனம் நடவர்ப்பற் போனதனால் அவர்கள் வேறு தொழில் மேற்கொண்டு வயிறு வளர்க்க வேண்டி வேற்றுார்களை நாவெது அவசிய

யமாயிற்று. வீடுகளும் விடுதிகளும் வீதிகளும் பழுதபார்ப்பா ரில்லாமற் பாழ்
த்த இடிந்து சேருன்றின. இத்தனைக்குங் காரணம் என்ன?

கிராமாதிக்கியம்

திருவாவடுதலைப் பண்டார சந்தியினுடையது. ஊர் முழுதும் சுற்றுப்
புறத்தா லில் தோப்பு முதலியனவும் எல்லாம் அந்தப் பண்டார சந்தியின் மட
த்த ஆதினம். எல்லாக் குடிசையும் எல்லாத் தொழிலாளரும் ஆதினத்தவர்களே
யுமெத்தே பிழைக்க வேண்டும். அவர்களே அந்தக் கிராமத்திற்குப் பரமாதிகாரி
கள். அவர்களுக்கு அந்த ஊரல்லாமல் வேறு எத்தனையோ ஊர்களில் நிலங்க
ளும் வேறு சொத்தக்களும் உண்டு. வருஷமொன்றுக்கு ஆதினத்தவர்களுக்குவாத்
தக்க வரும்படியான்கு அல்லது ஐந்து வட்சம் ரூபாயிருக்கலாம். இதைத் தவிர
இந்த ஆதினத்தப் பரிபாலனத்தில் பெரிய தேவஸ்தானங்கள் சிலவும், சிறிய
தேவஸ்தானங்கள் பலவும் வேறு வேறு ஸ்தலங்களில் இருக்கின்றன. அவைக
ளுக்குரிய ஏராளமான ஆஸ்திகளும் விவகார கிராமங்களும் ஆதினத்தவர்களையே
பொறுத்தன. ஆகலால், ஆதினத்தலைவரவர்கள் இந்தியச் சிற்றரசர்களு ளொரு
வரெனவே கொள்ளல் தகும். ஆதினத் தலைவர் திருவாவடுதலை மடத்திலே
யே இருந்து மடத்துக் காரியங்களையும் மற்ற விவகாரங்களையும் நடப்பித்து
வரும் வகையில் மடம் பிரகாசமாய் உலகத்தில் விளங்கும், ஊரில் விவசாயமும்
வியாபாரமும் செழித்திருக்கும், குடிகள் தழைத்திருப்பார்கள், லலித கலைகளும்
வித்தியா வியாசங்களும் பத்தி சித்தையான வைதிக காரியங்களும் விரைமாய்
டைபெறும்; வருவாரும் போவாரும் திருவாவடுதலையில் அதிகமாயிருக்கும்;
எந்த வேளையிலும் ஊர் கலகலவென்று கனிப்புற்றிருக்கும். ஆனால் சில ஒரு
உதங்களுக்கு முன், காலவசத்தினால் இருப்பிடம் திருவிடை மருதூருக்கு மாறி
யது. இந்திய ராஜாங்கத் தலைகாரம் கல்கத்தா வினின்று டெல்லியாக மாறின
பிறகு கல்கத்தாவின் யோக்கியதை குறைவுபட்டது போல, ஆதினத்த ராஜஸ்தானம்
திருவிடைமருதூரான பிறகு திருவாவடுதலை மக்கித் தூங்கலுற்றது.
ஊரில் விவகாரமும் சந்தடியும் குறைந்தன. உற்சாகமூட்டித் தொழில்களை
வளர்க்கத்தக்க அதிகாரிகள் இல்லாமையின், குடிகள் சோர்ந்த வேற்றிடம் சோர்ந்
தார்கள்; ஊரைவிட்டுப் போகாமல் தங்கியிருந்தவர்கள் வாடிக் குன்றினார்கள்
இவ்வாறு திருவாவடுதலையின் பெருமை சொடித்தது.

கிளைப்பு

இப்போது ஆதிபத்தியம் கைமாரியது. மழை விட்டபோதிலும்
தூவானம் விடாததலால் பழைய நிலைமையின் வாதைகளும் இடையூறுகளும்
முற்றாக் தெரியாத இன்னும் இருப்பினும், இந்த மாறுபாட்டினால்
ஆதினத்தின் கண்மைக்கு வித்திடப்பட்டதெனவே சொல்லலாம். புதியவர்
பட்டத்தக்கு வந்தவுடன் பல திருத்தங்களையும் ஏககாலத்தில் செய்ய
முடியாதென்பது எவருக்குத் தெரிந்த விஷயமே. ஆனால், திருத்தங்க

நான் முதன்மையானது தலைமை ஸ்தானத்தைத் திருவிடை மருதூரின்னின்றும் ஆதி பீடமாகிய திருவாவடுதறைக்கு மாற்றுவதேயாகுமென்று புதிய ஆதீனத் தலைவருக்குத் தோன்றியது ஈசுவர பிரேரணை யென்றே எண்ணுகிறேன். இடம் மாறத் தேசக் காட்சியும் மனக்காட்சியும் மாறுபாடெய்தும், பழைய துன்பங்களின் ஆவரணத்தை யொழித்து புதிய ஆவரணத்தை மேற்கொண்டு சந்தர்ப்பங்களையும் விவகாரங்களையும் புதிய மாதிரியில் அமைக்கவெண்ணிப் புதிய ஆதீனத் தலைவர் திருவிடைமருதூரின்னின்றும் காரியஸ்தானத்தைப் பெயர்க்கப் பிரயத்தனப்பட்டார். பட்டத்திற்கு வந்து இந்தாறு மாதத்திற்குள் திருவாவடுதறையிலுள்ள பழைய மடத்தில் வந்து நிலை கொண்டார்.

தலைவரில்லாததனாலே, பாலித்துப் படியளப்பவ ரில்லாததனாலே, திருவின் றித் தேற்றமின்றித் திகைத்துத் தடுமாறி நின்ற திருவாவடுதறை, பண்டார சூ நியின் விஜயத்தினால் இப்போது உயிருற்று உற்சாகப்படுகின்றது. ஊரைவிட்டுப் போனவர்கள் விரும்பித் திரும்பி வருகிறார்கள்; வேறு பல ஜனங்கள் பல பல காரியங்களையும் கருத்துக்களையும் முன்னிட்டு அவ்வருக்கு வரத் தலைப் பட்டிருக்கிறார்கள். சிதைத்து கிடந்த கட்டடங்களும் சாவடிகளும் சாலைகளும் ஆதீனத்தவர்களுடைய பரிபாலனத்தில் புதுப்பிக்கப்படுகின்றன; மாடுகண்டும் நடமாடலாயின; வேளாண்மையும் வியாபாரமும் வளர்கின்றன. ஜன நடமாட்டத்திற்குத் தக்கவாறு ஊரில் விவகாரமும் கலகலப்பும் அதிகமாயிருக்கின்றன; கோவிலும் குளமும் விளக்கமுற்றுத் திருத்தமாயிருக்கின்றன. “குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்திலே” என்பார்கள். கோவிலில் ஈசுவர ஸாந் நித்தியம் அதிகமாயிருப்பது போல ஸ்ப்ஷொமுது தோற்றுகின்றது. பாாமரிப் பின்றிக் கிடந்த பழைய மடத்தின் அமைப்பும் அரும் பெருமையும் பாப்பவர் மனத்தில் பதிக்கின்றன. தவமும் தருமமும் தலைகாட்டி யிருக்கின்றன. ஆகையால், திருவாவடுதறைஇனித் தழைத்துக் கிளைத்துத் திறம்பெறவேண்டுமென்பது தேவர்களின் திருவுளமென்பதற்கான அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன. இந்த

ஸ்தல வச்சுவம்

மிகச்சிறந்தது. இது காவிரியின் தென்கரையிலுள்ளது. இதற்கு (ஆ+அடுதறை) ஆஸ்தோறை என்று பெயர். பார்வத்தேவியார் ஒரு சமயத்தில் காரணாத்தத்தினால் பசு வடிவமெய்தி உழன்று கொண்டிருந்தனர். இந்த ஊர்க்கோவில் சந்திரானத்திற்கு எதிரிலுள்ள திருக்குளத்தில் நீராடி யெழுந்தவுடனே பசு வடிவம் நீங்கித் தேவியார் பாமேசுவரன்பால் எய்திய காரணத்தினால் அந்தத் தீர்த்தத்திற்கு கோழகீதி தீர்த்தமென்றும், ஆலயங்கொண்டருளிய ஈசுவரருக்கு கோழகீதீசுவரர் என்றும், அம்பிகையை அணைத்துக் கொண்டதால் அணைத்தேழுந்த நீதர் என்றும் பெயர். அந்த ஈசுவரனாயே மாசிலாமணிசுவர ரென்றும் வழங்குவார்கள். அம்பிகைக்கு ஒப்பிலா நிலையம்மை என்று பெயர்.

இந்த கேடத்திரத்தில் அரசமாம விசேஷம்; இங்குள்ளது பட்டர்த அரசு, அரசவனமென்றே இவ்வூர் வழங்கப் பெற்றிருக்கின்றது. அரசமரத்தின் அருமையை அறியாதார் யாவர்! விருகுகளுக்குக் செல்லாம் அது அரசு போன்றது என்பது பெயரினாலேயே விளங்குகின்றது பிரபஞ்சத்தில் எந்தெந்த உருவத்தில் ஈசுவரவிபுத்தி கிரம்பியிருக்கிறதென்று சொல்லுமளவில், “விருகுக வகைகளுள் அசுவத்தமே நானாவேன்” என்று பகலநீர் கீதையில் பசுவான் பிரகடித் திருப்பதனாலேயே அரசமரத்தின் பெருமை அனைவருக்கும் தோன்றத்தக்கதாகும். பல வகை தோகிகளால் பலவகை ரோகங்களுக்கும் பீடைகளுக்கும் அசுவத்தப் பிரதக்ஷிணம் பரிகாரமாக அது ஆசிரியக்கப்படுகின்றதனால், அந்தமாம் ஜீவகளை நிரம்பியது என்பது தெளிவு. அது ஜீவகளைக்கு ஊற்றுப்போன்றது. ஈசுவர சாந்தித்திய முள்ளது, பூஜாரஹமான . மகப்பேறு வேண்டி வந்தியர் அதனை வழிபடுவார்கள்க; தவத்தோர் அதன் தண்ணிழலில் தங்கியிருப்பார்கள். அதனில் வித்யுச்சக்தி விசேஷமாய் நிரம்பியிருக்கிறதென்க! உண்டு ‘மெஸ்மெரிஸம்’ என்னும் ஜீவாகர்ஷண வித்தையாடிகள் தமக்குப் பலமும் சக்தியும் குறைவுபட்ட காலத்து மறுபடி தமக்கு ஜீவகளை பெருகும் பொருட்டுச் சிறிது காலம் அரசமரத்தை நாடி, அதனைப் பரிசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஜீவகளை மிகுந்த தென்பதனாலே அரசமரம் புஷ்டிவர்த்தனமானதென்று சொல்ல வேண்டியதேயில்லை. திருஷ்டாந்தமாக மெலிந்த நொந்த ஆடு அரசுத்தைய தின்றால் வெகு சீக்கிரத்தில் கொழுப்புற்றுச் செழுமையாய்த் தோன்றும். இராஸாயன வர்க்கத்தில், அரசமரத்தில் அபூர்வமான ஒளவத சத்து அமைந்திருப்பதனாலே பெரிய இராஸாயனக்கிரமிய எனத் தரும் அக்கினிஹோரத்திராடிகளில் உபயோகிக்கத்தக்க சமித்துக்களுள் அரசுரு சுள்ளியே முதன்மை பெற்றது. ஓர் அரசமரமே இவ்வளவு யோக்கிடதை யுடையதாயின், அரச வனமெனும் திருவாவடுதுறை எத் தன்மையதாம்?

பூவுலகில் தேவர்கள் வந்த உறைவதற்கான விசேஷ ஸ்தலமாகவே இது இயற்கையில் அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. எண்ணிறந்த சித்தர்கள் இவ்வரச வனத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்ததாகச் சொல்வார்கள்; பதிவாய்ப் பல சித்த சிரோஷ்டர்கள் இங்கே தங்கியிருப்பதும் உண்டு. சித்தகணங்களின் சஞ்சார மிகுந்த ஸ்தலமென்பதைக் குறிக்கும்பொருட்டு இவ் வூருக்கு “நவகோடிசித்த வாஸபுரம்” என்னு மொரு நாமமும் விவகாரத்திலுள்ளது.

சிவயோக துட்பங்களைத் தயிமுலகத்தவருக்குத் தெள்ளிதில் விளக்கத் திருவருள் கொண்டு தீநுழலநாயனார் வருஷத்திற்கொரு பாடலாக மூவாயிரம் திருப்பாடல்களால் தீநுமந்திரம் என்னும் அருமையான தூலைச் செய்தருளிய ஸ்தலம் இதுவே. நமது மூதாட்டியாகிய ஓளவைப் பிராட்டியார் திருக்குருகருக்குச் சென்று நம்மாழ்வாருகத் தரிசித்து, அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாய் மொழியைக் கண்ணுற்று, அதனாலுண்டாகிய ஆனந்த மேலீட்டினால்,

மடத்தின் ஆவசியகம்

“சேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர்தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசக மென்றுணர்”

என்று பாடியதில் “திருமந்திரத்தை” மறை முடிவுக் கொப்பிட்டிருப்பதனாலேயே இந்நூலின் பெருமை நன்கு விளங்கும் இவ்வூர் ஆலயத்தின் மேலைப்பிராகாரத்தின் வடகோடியில் திருமூல நாயனருடைய ஆலயம் இன்றைக்கும் இலங்குகின்றது.

திருவிசைப்பா பாடியருளியவர்களுள் ஒருவாசகிய நுருமாஸிங்கச் சந்தர் (இவர் வைஷ்ணவத் திருமேனி) சமாதரி திருக்கோயிலும், அதிலுள்ள இவருடைய பாமருருவாகிய போகாமா முனிவருடைய திருவடிகளும் இந்த சேஷத்திரத்தின் ஆலயத்திற்குத் தென்புரத்திலுள்ள மடாலயத்தில் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட சேஷத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஈசனார் பிரத்தியக்ஷப் பிரசாத மருளத்தக்க மூர்த்தியென்பது சைவசமயாசாரியர்களினால் வெளிப்பட்டிருக்கின்றது. திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் தம்முடைய பிரதா யாகஞ் செய்யும்பொருட்டுப் பதிகம் பாடிப் பொற்கிழி ‘பெற்ற ஸ்தலம் இதுவே. இவ் விஷயத்தை அப்பர் சுவாமிகள் திருவாவடுதறை—திருநேரிசைப் பதிகத்தில்

“காயிரும் பொழில்கள் சூழ்ந்த கழுமல வூரர்க் கம்பொன்
ஆயிரங் கொடுப்பர் போலும் ஆவடு தறைய லுரே”

என்று பாராட்டியுள்ளார்கள்.

மடத்தின் ஆவசியகம்

இவ்வளவு மகத்துவம் பொருந்திய திவ்விய சேஷத்திரத்தை வெறும் இலௌகிகருடைய பரிபாலனத்திற்கு விட்டால் அவர்கள் பாரமார்த்திக சிங்தையின்றி, ஸ்தலத்தின் பெருமையை உன்னவாறு உணராமல், அதனைப் போற்ற மாட்டார்களென் றஞ்சி, ஸ்தலத்திற்கு உரியவர்களாகிய சித்த புருஷர்கள் தமது சீஷ்ய ஜன சமூகத்தில் ஒருவரைத் திட்டம் செய்து இரண் ஆதிபத்தியத்தை நடத்திவரும்படி ஒப்புவித்தார்களென ஊகிக்கின்றேன். அதற்கு நிரிசனமாக மேலே குறிப்பிட்ட திருமாளிகைத் தேவருடைய திருக்கோவிலை யடுத்தே திருவாவடுதறை மடத்துக்கு ஆதிபுருஷராகிய நமசிவாய மூர்த்திகள் சமாதரி யில் அடங்கியிருக்கின்றார்கள். இவ் விருவர் கோவிலையும் இதயமாகக்கொண்டே திருவாவடுதறை மடம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதினத் தலைவராகும் பண்டார சந்திகள் தம் ஆஸ்தானம் விட்டெழுந்து முதலடி வைப்பது இந்தக் கோவிலின் மேலைப் பிராகாரத்திலாகும். நான்கு பிராகாரங்களும் நல்ல கற்சாந்து மச்சினால் மூடப்பெற்றுள்ளன. அவர்கள் பிராகாரத்தின் வழியே வலம் வந்து திருமாளிகைத் தேவரைத் தரிசித்து வணங்கி, ஆதினத்து ஆதிபூர்த்திகளை உணங்குகார்கள். இந்த மடத்தின் மூல புருடர் நந்திதேவர் மரபிலிருந்து

தோன்றியவராகச் சொல்லுவதால், இவ் வாதினம் திருக்கைலாஸ் பரம்பரை என்னும் அடைமொழியோடு வழங்குகிறது.

ஆதினத்து மடம்

இவ்வாறு மடமொன்று ஏற்பட்ட பின்பு, அந்த மடத்தின் ஆதினத்தில் சிலைய வர்க்கங்களும், பரிபாலனத்தில் அனேக சிவாலயங்களும், மடத்திற்காகவும் ஆலயங்களுக்காகவும் குடிகளாலும் கோமகர்களாலும் அளிக்கப்பட்ட ஏராளமான பூஸ்திதிகள் முதலியனவும் காலக்கிரமத்தில் ஏற்பட்டன. மடத்துக்கு மேன்மையும் பிரதிஷ்டையும் ஆதிபத்தியம் வகிக்கும் மடாதிபதிகளின் யோக்கியதா விசேஷத்தினால் பிரகாசமாய் ஒளிந்தலாயின. இம் மண்ணிலகில் முழுமையாகத் தனி நன்மையும் முழுமையாகத் தனித் தீமையும் இல்லை. நன்மையுத் தீமையும் கலந்தே உழலும், இரவும் பகலும் புரண்டே வரும்; எல்லாக் தொந்தமே, உலக மனைத்தினுக்கும் ஒளி தரும் ஆதித் தனம் ஒரு கால் ஒளி மழுக்கிக் காண்பது உண்டெனின், திருவாவதி துறை ஆதினத்து மடத்தின் ஒளி மாத்திரம் மழுக்காமல் எந்நாளும் வளர்ந்து கொண்டே வருமென்று எண்ணலாமோ? அப்படிப்பட்ட காட்சி யொன்றிருக்குமானால் இது மண்ணிலகம் என்பது பொய்யாகும். இந்த மெய்யுரை பொய்யாதிருக்கும் பொருட்டே சூரியனுக்கும் கிரகணம் பிடிக்கின்றது. ஆனால், கிரகணத்தின் பின்னாகச் சூரியனது சூரிய நமக்குப் புலப்படாதிருப்பதன்றிச் சூரியனுக்கு இயல்பாயுள்ள காந்தியும் தேஜஸும் குறைவுபடுகின்றனவோ? அது போலவே இம்மடத்தின் ஒளி ஒருகால் மழுக்கிக் காண்கினும், அவ்வொளி ஒழிந்த போகாது. ஆதிபத்திய மீடத்தின் மகிமை மறைந்துபோகாமல் எப்பொழுதும்போல், மங்கல் நீங்கிய பின்பு பிரகாசிக்குமென்பது தின்னம்.

ஒளி யென்பது நமது கண்ணுக்கு எப்படிப் புலப்படுகின்றது? ஒரு வஸ்து, விளின்றும் வீசப்பெறும் காந்திக்கிரணம் அதனை யடுத்துள்ள ஆசைத்திற்பாய, அங்கிருந்து படிப்படி அலைவடிவமாக அது நம்முடைய கண்ணுக்கு எட்டிகின்றது. காந்தியிலயின் வேகம் மிகச் சொற்பமாயிருந்தால் ஒளி நமக்குப் புலப்படாது; சாமானியமாயிருந்தால் புலப்படும்; நம்முடைய கண் தாங்க முடியாத அளவு அதிக வேகமானாலும் அதிகக் காந்தியாலாலும் நமக்குப் புலப்படாது. இவ்வாறு அதிகக் குறைவும் அத்தியதிகமும் புலப்படா. ஆதலால், இருவென்பது நம்முடைய கண் தாங்கமுடியாத அதிகப் பிரகாசம் என்று சொல்வதும் பொருந்தும். இசுரால் காம் தெரிந்து கொள்வது என்ன? மிக்க அதிகத்தினால் விளையும் பயனும், மிக்க குறைவினால் விளையும் பயனும் ஒரே தன்மையனவாகும். ஒரு சக்கரத்தை மிக விளைவாய்ச் சுற்றினால், அது அசையாமல் ஒரு நிலையில் நிற்பதுபோல நமக்குத் தேற்றும். ஜோதிஷ சாஸ்திரத்தின்படி ஒருவனுக்கு மிக உச்சமான தசை வரத் தக்கதெனக் குறிப்பிடுங் காலத்தில் அந்த ஜாதகனுக்கு அதிரீசமான தசை பிராப்தமாவதைக் கண்டிருக்கிறோம்; போகாதிபதியெனச் சாஸ்திரம் சொல்ல, அவன் பரமதரித்திரானாய் எல்

லார் தூந்து, நிற்க நிலையில்லாமல் அலைவதும் உண்டு. அதுபோலவே, புத்திக் கூர்மை மிகுந்தவன் புத்தியில்லாதவனைப்போல விவகரிப்பதும் இயற்கை விதிக்கு விரோத மன்றென்று ஊகிக்கத்தகும்.

ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர்

புத்திசாலிக ளனேகர் திருவாவடுதறைப் பீடத்தை அலங்கரித்து வந்தார்களென நூதவரையிற் பிரஸ்தாபித்து வந்தோம். அந்தப் பரம்பரையில் 1898 ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் என்னும் தீஷாநாமம் படைத்தவர் இந்த ஆதினத் தலைவராகப் பட்டம் பெற்றார். அவருடைய இயற்பெயர் இன்ன தென்று நான் விசாரிக்கவில்லை. அவர் பல கலை பயின்றவர், மகா மேதாவி, அசகாயஞார். அவருடைய குண விசேஷங்களைச் சொல்லுமளவில் அவர் தமிழில் நல்ல பாண்டித்திய முள்ளவர்; சங்கீதத்திலும் தேர்ச்சியுள்ளவர்; பண்டிதர்களுக்குச் சம்மான மளிப்பதிலும், பிராமணர்களுக்கும் மற்றச் சாதியினருக்கும் நன்கொடை மளிப்பதிலும் வெகு கீர்த்திபெற்றவர்; தெய்வபக்தியும் சிவாலய உற்சவம் நடத்துவதில் சிரத்தையும் வாய்ந்தவர். பண்டிதர்களுடைய யோக்கியதையை அறிவதில் வெகு திறமையுள்ளவர்; சுருக்கிச்சொல்லின், இராஜபோகங்களை அனுபவித்துவந்த சம்குண சம்பன்னர்; தென்னிந்தியாவத்குக் கண்ணே போன்றவர் என்று சொல்வார்கள்.

இது ஒரு சார்பான அபிப்பிராயம். எதற்கும் ஈபகும் விபகும் என இரண்டு பக்கங்கள் உண்டல்லவா? மற்றோர் சார்பான அபிப்பிராயத்தை விசாரிக்குமளவில், “அவர் மிகக் கெட்டிக்காரரென்பதற் சந்தேகமே யில்லை. தோந்த புத்திசாலிகளே தவறுதல் செய்வார்கள். தவறுதல் செய்தால் தப்பித்துக் கொள்ளும் திறமையும், தப்பை ஒப்பெனச் சாதிக்கும் வல்லமையும் தமக்கு உண்டென்னும் துணிவினாலே அவர்கள் சிறிதும் இலக்கியமில்லாமல் தவறு செய்யத் தலைப்படுவார்கள். அதுபுத்திசாலியா யிருப்பவனை நம்மிடத்தில் உத்தியோகத்திற்கு அமைத்தாக கொள்வதனால் விளையாத தக்க தீமையைவிடச் சாமானிய புத்தியுடையவனை அமர்த்திக்கொள்வதனால் உண்டாகும் கஷ்டம் குறைவென்பது எம்முடைய அனுபவசித்த மல்லவா?”

என்பார்கள் மற்றோர் சார்பினர். இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தின்படி, முன்னிருந்த ஆதினத்தலைவர்களுக்குத் தேவாபிமானம் அதிகமாயிருந்ததெனின், ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகருக்குத் தேவாபிமானம் அதிகமாயிருந்தது. இதனால் தரகவசாரம் ஜனித்தது. சம்மானமும் வெகுமானமும் அவருடைய அபிப்பிராயத்தைப் பொறுத்தே யல்லாமல், யோக்கியதையைப் பொறுத்ததாயிருக்க வில்லை. இதனால் எல்லாம் தலைகீழாயிற்று. யோகசிந்தையினும் போகசிந்தையே அவருக்கு மிகச் சிறந்தது தெய்வகதியாய்த் தம் வசத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருந்த அபரிமிதமான செல்வத்தையும் செல்வங்களையும் பேணிப் பெருக்குவதை விட்டு அவர் விரயஞ் செய்யலாயினார். ஆக்கத்தில் திருஷ்டிவைக்காததனால்

அழிவும் சிதைவும் ஏற்பட்டன. எரிகிற வீட்டிற் பிடுங்கியது இலாபுமென வம்பர் அனேகர் அவருக்கு வழித்தனையாயினர். வம்பும் வழக்கும் விடாச்சியமும் பெருக, ஆழும் பாழும் மிகுந்தன. 'சிஷ்ய வர்க்கங்களில் அல்லல்லோலமும் அமளியும் அதிசமாயின. மடத்துச் சொத்துக்களைக் கிரமமாய் நிர்வகிப்பதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டுமென்று சிஷ்யகோடிகளிற் சிலர் சர்க்காரில் பிராது செய்யவும் முன்வந்தார்கள். அது பெருவழக்காய்த் தொடர்வழக்காய்ப் பிடிக்கலாயிற்று. ஆதினத் தலைவரிடத்துப் பணப் பெருமை மாத்திரமே யல்லாமல், மடாதிபத்தியத்திற்கு உரிய குருத்துகம் பாராட்டுவார் அரியராயினர். இந்த நிலைமையில் ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் 1920-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 13-ஆம் தேதி தேக வியோக மெய்தினர். பின் பட்ட மேற்கத்தக்கவர்க்கு அவர் விட்டுப்போனது வழக்குகளினாலும் சீர்குலைவினாலும் ஏற்பட்ட துக்கபரம்பரையே யென்று மற்றொரு சார்பார் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள்.

எது எப்படி இருப்பினும், அவருடைய புத்திக்கும் திறமைக்கும் அவர் இந்த மடத்தை மிக்க உன்னத ஸ்திதியில் வைத்துப் பேயிருக்காமென்றே மேற்சொல்லிய இரண்டு பக்கங்களுந் தெரியாத உண்போலியர் சொல்லத்தகும். திருவாவடுதுறை மடத்திற்கு வாய்த்த இவ் வனுபவமும் ஒரு திருக்கூத்தே போலும். பயனைப் பார்த்துக் காரணம் ஊகிப்பவர்களாகிய நாம் தவறுதல கூடும். ஏனெனில்;

தேவ பகசியம்

என்னவென்று யார் அறிவார்? ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் பட்டத்திற்கு வந்து சில நாளைக்கே அவருடைய போகது இத் தன்மையதென்று தெரிந்திருக்குமே மடத்துக்கு அபிமானபருஷங்களாய், மத சண்ணுரகூப்புலப்படைத குஞ்சு மந்திரிகளாய், இருக்கும் மகான்கள் என்ன எண்ணத்தைக் கொண்டு அவருடைய பிரபுத்துவத்தை நீடித்தார்களென்று சொல்லும் திறமை நமக்கு இல்லை. ஆனால், மடம் சிதைவுறாமல் காத்து, எப்பொழுதும்போல அது உலகத்தில் விளங்குவதற்கேற்ற ஏற்பாடுகளை அம் மகான்கள் செய்துகொண்டிருந்தார்களெனவே தோன்றுகிறது. திருவாவடுதுறை மடம் என்பது மகாசமுத்திரத்திற்கு ஒப்பானது. பெரியது என்பதற்காகவும், மிக விசாலமானது என்பதற்காகவும் மாத்திரமே அதனைச் சமுத்திரத்திற்கு ஒப்பிடவில்லை. பெருமையிலும் கனத்திலும் செளரவத்திலும் கம்பீரத்திலும் அது எடலேயாகும். எடலில் ஒரு புறத்தில் மகாவிஷ்ணுவே இருக்கின்றார்; அவருக்குச் சத்துருக்களாகிய அசுரகுலசமூகம் மற்றோர் புறத்தி் இருக்கின்றது; தேவேந்திரனுடைய வச்சிராயுதத்திற்கு அஞ்சிப் பர்வதங்கள் எனேகம் தஞ்சமென்று அதனை அடைந்திருக்கின்றன. சிறுமீன், பெருமீன், திமிக்கலம், முதலை முதலாகிய கொடிய ஜலஜந்துக்களும் அதனில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன; இவையல்லாமல், வடவனல் ஒன்று தகித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

றது. இத்தனையும் மடத்தில் உதகரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்பதே எனது கருத்து. இப்படிப்பட்ட கடலை வகையறிந்து கடைசிறவ னுண்டானால், அச னின்று அமிர்தமே சித்திக்கும்; இலக்குமி தேவியே தோன்றுவன். இதனி னும் மிக்க பாக்கிய முண்டே ?

அவ்வாறு கடைந்து, தானும் பயன் பெற்றுப் பிறருக்கும் பயன்படுத்தத் தக்க பெரியானைத் தேடித் தெரிவதே காரியமாக அம் மகான்கள் இருந்தார்கள் போலும். அந்த வேளையில், உலகத்தவர்க்கு நீதி புதல்வதற்காகத் தோன்றிய கலைமகளின் திருவவதாரமெனப் புழப் பெறும் ஒளவைப் பிராட்டியார் திரு வாய் மலர்ந்தருளிய

“வேழ முடைத்து மலை நாடுமே தக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்துப்—பூயியர்கோன்
தென்னுடு முத்துடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்றொண்டை
நன்னுடு கரீன்றோருடைத்து”

என்னும் பாடல் ஞாபகத்துக்கு வந்தமையின், கதைமை வாய்ந்த சான்றோ றொருவனைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காகத் தொண்டை நாட்டினில் அடிகள் திரிய லுற்றார்கள்.

வ ர ண ம

ஒருவரை ஒரு காரியத்திற்கு வரிக்கு முன் அவருடைய குண விசேஷங் களை ஆராய்ந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். குணம் பெரும்பாலும் குலத் தைப் பொறுத்திருக்கு மென்று சொல்லுவார்கள். குலம் என்னுடைய நூற் குலங்களை மாத்திரமேயல்லாமல் குடும்பத்தையும் குறித்ததாகும். ஒவ்வொரு குடும்ப பரம்பரையில் ஒவ்வொரு விசேஷமான ஒழுக்கமும் பழக்கமும் எற்பட் டிருக்கும். ஆகையினால், பரம்பரையினால் குணவித்தியாசங்களும் குண விசேஷங்களும் அமைதல் கூடும். தேவர்கள் உத்தேசித்து வெளிப்போந்த காரியம் திருவாவடுதறை மடத்தப் பொறுப்புக்களை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வரொருவரைத் தேட வேண்டு மென்றதே யல்லவா? அப்படிப் பட்டவர் குண சாலியாயும் புத்திசாலியாயும் இருப்பதல்லாமல், “வைத்த பாரம் தாங்கி” யாக வும் இருக்கவேண்டும், நல்ல பரம்பரையினராகவும் இருக்க வேண்டும். ஆண்டிக ளுள் “பரம்பரை யாண்டி”யே உத்தமனாவன். தொண்டை நாட்டில் பகழி தீர்த்த மெனப் பிரசித்திபெற்ற திருக்கழுக்குன்றத்தில் சிவபக்தி யனுஷ்டானங்களிற் பெரிதும் ஈடுபட்டுப் பெயர்பெற்ற பேரீம்பல தேசிகரவர்களுடைய மரபில் தோன்றிய இளைஞரொருவர் இருப்பதை யுணர்ந்த, அவ் யுருக்குச் சென்று அவ் விளைஞருக்கு நல்ல குணவிசேஷங்கள், பொருத்தி யிருப்பதைக் கண்டு, அவ்வா யாட்கொண்டு, திருவாவடுதறை ஆதினத்திற் கொணர்ந்த 1892-இல் சேர்த்தார்கள்.

வைத்தியநாத தேசிகர்

அவ விளந்தோன்றல் வைத்தியநாத தேசிக ரென்னும் இயற்பெயரோடு மடத்தில் இலக்கண இலக்கியங்களும் சமயநூல்களும் பயின்று தேறினார் அவ ரிடத்து அநிசயமான யோக்கியதைகள் அங்குராகாரமாக அமைந்திருப்பதை ஆசிரியர்கள் அப்பொழுதே தெரிந்து கொண்டாடினார்கள். உண்மையான யோக்கியதையும் திறமையும் உலகத்தில் சுலபமாக ஒங்கிப் பிரகாசிப்பதில்லை. யோக்கியதையுள்ளவர்கள் தக்கவெய்க்காமல் தடுப்பதற்கு அனேக சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுவது எந்நாளிலும் எந்நாட்டிலும் உண்டு. ஆங்கில நாட்டில் ஆங்கில பாஷைக்கே தந்தையெனச் சொல்லத் தக்கவாறு தேர்ச்சி மிகுந்து விளங்கிய ஜார்ஜ்ஸ் என்பவன் பெருமானுடைய திறமையும் புத்திக் கூர்மையும் எளிதில் பிரகாசியாவாயின. அகனாப் பற்றிச் சொல்லும்போது,

“Slow rises worth by poverty depresses”

மெல்லென வேரங்குந் தசைமை வல்லென
வாட்டினும் வன்கண் வறுமையே

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கே வறுமையென்றது பொருளின் மையைக் குறிக்கும் பொருட்டேயல்லாமல், வருத்தம் சந்தர்ப்பங்களுள் கொடியது என்பதனாலேயாம்.

‘கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது’

என்று ஒளவைப் பிராட்டியார் சொல்லியிருப்பதுபோல, வருத்தம் பீடைகளுள் முதன்மையானதுபற்றிப் பிரதிபலிக்களைப் பொதுப்படக் குறிக்கும் பொருட்டு, ‘வல்லென வாட்டினும் வன்கண் வறுமையே’ யென்று கூறினார் போலும். வைத்தியநாத தேசிகருடைய சேலமும் சித்தையும் சீரியதன்மையும் காலக்கிரமத்தில் ஆதினத்தவர்களுடைய மனத்தைக் சுவாலாயின. பய பத்தி ஆசாரமும் பலகலைப் பழக்கமும் பாலியத்திலேயே பொருந்தி அவர்

“விளையும் பயிர் முளையிலே”

என்பதுபோல விளங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

கல்விச் செல்வம்

பொருட்செல்வம் படைப்பதற்கு எத்தனையோ மார்க்கங்கள் உள். அவைகளில் எளிதான மார்க்கங்களும் உண்டு. கல்விச் செல்வம் படைப்பதற்குள்ள மார்க்கங்கள் சிலவேயாம். அவையெல்லாம் கட்டடதாமானவைகளே யென்பதைக் குறிப்பிடும் பொருட்டு

“There is no royal road to learning”

“கல்வி சுற்பதற்கு இராஜரிகமான சுலபமார்க்கம் ஒன்றும் இல்லை”

என்று ஆங்கிலத்தவர்கள் சொல்வார்கள். நம்மவர்களுடைய சித்தாந்தத் தின்படி கல்வி சுற்பதற்குள்ள மார்க்கங்கள் மூன்றேயாம் அவையாவன:—

“குருசுத்ருவாயா வியா புஷ்கலேன தஸேனவா

அதவா வித்யயாவியா சதர்த்தம் நோபஜாயதே”

“ஆசானுக்குப் பணிவிடை செய்து கல்வி கற்கவேண்டும்; வரானமாகப் பொருள்கொடுத்தேனும் கற்கவேண்டும்; அதுவு மில்லையாயின், ஒரு வித்தை யைக் கொடுத்து மற்றொரு வித்தையைப் பெறவேண்டும். இம் மூன்றுமல்லாமல், கல்வி கற்பதற்கு ஈன்காம் வழி இல்லை.” இம் மூன்று முறைகளுள் வைத் தியநாத தேசிகர் முதன்முறையைக் கடைப்பிடித்தது, உய்யும் மார்த்தம் அதுவே யென வுன்னிக் கல்வி கற்று வந்தார்.

ஆசானிடத்துப் பாடம் படிப்பதனாலும், அவருடன் பழகி அப்போதைக் கப்போது அவர் மொழியும் வார்த்தைகளையும் விஷயங்களையும் வர்த்தமானங் களையும் கதைகளையும் கேட்டுத் தெரிந்தகொள்வதனாலும் அவருக்கு நூல் களின் பழக்கமும் உலகத்தின் வழக்கமும் நன்கு பதிர்தன. நாளுக்கு நாள் இவ் வகைச் செல்வம் அவருக்குப் பெருகிக்கொண்டே வந்தது அவருடைய அறிவையும் ஆற்றலையும் அனைவரும் பாராட்டலாளுர்கள். அவருடைய பண் பின் பெருமை உதினத்தலைவரவர்களுக்கு எட்டலாயிற்று.

தினகரன்

இளம் வயதும், இளமைக்குரிய சுறு சுறுப்பும், கல்வியிற் கவலையும், அட கை வொடுக்கமும் பொருத்திய இளைஞரை ஆதினகர்த்தாவர்கள் மகவீனாக் காணும் மகிழ்ச்சியுடன் மருவினார்கள். தமக்குள்ள ஆமோதத்தை ஒருவாறு வெளியிடும் பொருட்டு ஆதினகர்த்தாவர்கள் வைத்தியநாத தேசிகருக்குச் சமய தீக்ஷை செய்வித்தார்கள். இளைஞராயிருப்பினும் வைத்தியநாத தேசிகர் இல்லற சுகபோக இச்சையில்லாதவராயிருக்கக் கண்டு திருப்தியடைந்தார்கள். நெருங் கிய பழக்கத்தினால் அந்தத் திருப்தி நழைத்து அன்பாகப் பரிணமித்தது. மடத் துக் காரியங்களில் சிரத்தையும் உறுக்கமும் அவரிடத்து அதிகமாகத் தோன் றினமையின், அவ் விளைஞருடைய வேண்டுகோட் கிணங்கி ஆதினகர்த்தவர் கள் விசேஷ தீக்ஷையும் பார்த்திவ பூறையும் மந்திரகாஷாயமும் கல்கியருளி னார்கள். அப்போது வைத்தியநாதத் தம்பிரான் என்னும் தீக்ஷாமாமும் அருளினார்கள்.

ஒடுக்கம்

வைத்தியநாதத் தம்பிரானிடத்துத் தலைவருக்கு உள்ள அபிமானம் அதிகப் படுவதற் கேற்றவாறு அவர் நடந்துகொண்ட மையினாலும், அவரிடத்து அடக்க மும் ஒடுக்கமும் அமைந்திருந்ததனாலும், ‘அடக்கம் அமரான் உய்க்கும்’ என்னும் வாக்குப் பொய்ப்படாவண்ணம் அவரிடத்து ஆதினத் தலைவருக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. பின்னர் பெருங் காரியங்களுக்கு வைத்தியநாதத் தம்பிரான் இலக்காயிருக்கத் தக்கவ ரென்னும் எண்ணம் தலைவா மனத்தில் தோன்றி யது போலும். ஆதினத்து விவகாரங்களில் அந்தரங்க பழக்கமும் மனவொடுக்க

மும் அந்த நவசீஷனுக்குக் கற்பிக்கக் கருதி அவரைத் தலைவரவர்கள் "ஒடுக்கம் தம்பிரா" ஓசையித்தார்கள். "ஒடுக்கம்" என்னும் பதவியை Personal Assistant உத்தியோகத்திற்கு ஒப்பிடலாம். ஒடுக்கத்திலிருப்பவர் இடைவிடாமல் தலைவரை யடுத்தே இருக்க வேண்டும். சோம்பல் சிறிது மின்றித் தலைவருடைய குறிப்பறிந்து எல்லாக் காரியங்களையும் நடப்பிக்கேண்டும்; தலைவருடைய உத்தரவுப்படிக்க கைச்சாத்திட்டுக் கடிதங்க ளெழுதும் பொறுப்பும் ஒடுக்கம் தம்பிரா னுக்கு உண்டு. மடர்லப்த்துக் காரியங்களைக் கவனிப்பதல்லாமல், வெளியேறி வேற்றார்க் காரியங்களையும் கவனிக்க வேண்டியவராவர். 'தான்' என்னும் அருந்தையழிந்து, ஆசாரிய சேவையே பெரிதா யெண்ணி விவகரிக்கும் பழக்கம் ஒடுக்க உத்தியோகத்தில் உண்மையானவ ரெவருக்கும் உண்டாகும். ஆதினகர்த்தர் எவரெவரோடு எவ்விதமாகப் பழகுகிறார், எவரைப்பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் கொள்ளுகிறார், மடத்துக் காரியங்களில் உண்மையா யுழைப்பவர்கள் எவர்கள், எவரை எந்த இடத்தில் வைக்க வேண்டும் என்பனவாதிய விஷயங்களை யெல்லாம் வைத்தியநாதத் தம்பிரான் "ஒடுக்கம்" உத்தியோக முறையில் பழகித் தெரிந்துகொண்டார்.

அந் நான் ஆதினத் தலைவரிடத்து 'ஒடுக்கம்' உத்தியோகம் செய்வது மிகக் சஷ்டமாம். பரிசுர்த்தமாகவேணும் அவர் கடினமான வேலைகளிடுவா ராம், அவரைத் திருப்பிப் படுத்துவது சாமானியமாக இயலாதாம். மிகக் கூடுபத் திற்பிழை கண்டு அவர் கடிந்துகொள்வா ராம். அவருடைய சந்நிதானத்திற்குப் போய்ப் பரிபலப் படாமல் திரும்பி வருவ தெனின், சாமானியமாக எவரும் சிங்கத்தின் வாயிற் புருந்து வருவதுபோல் பதைத்துப் பதுங்குவா ராம். அப்படிப்பட்ட தலைவரிடத்து 'ஒடுக்கம்' உத்தியோகம் செய்வதில் வைத்தியநாதத் தம்பிரான் பரிதாபம் இளைப்பு முதலிபனவளைப் பாராட்டாமல், அவைகளை மறந்து ஒரு மனமாயுழைத்து வந்தது சிற்சிலருக்குப் பரிசுசகரமாகக் கூட இருந்த தென்று கேள்விப்பட்டேன். சந்நிதானத்தை மெய்ப்பிப்பதற்கு எவ்வளவோ அவ்வளவு மாத்திரம் பகட்டுச் செய்து ஒப்பற்ற உடம்பைப் பாதுகாத்துக் கொண்டதை விட்டு வைத்தியநாதத் தம்பிரான் திருவாவடுதுறை மடாலயத்தைத் தாமே தலைநீது தாங்கிக்கொண்டிருப்பவர்போல் நினைத்துக் கட்டிக் காத்து இரவும் பகலும் கவலை மிகமேற்கொண்டு கிரிசித்துப் போவது அவருடைய அசட்டுத்தன மெனச் சிலர் ஒளிவு மறைவாகவும், சிலர் வெளிப்படையாகவும் அந்தக் காலத்திற் டேசிக்கொள்வார்களாம்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே ஆங்கில தேசத்து வாக்தமான மொன்று எனக்கு ஞாபகத்தக்கு வந்தது அங்குள்ள பெரிய நகரமொன்றில் ஐயுடிஷல் கோர்ட்டி காற்காலிகளையும் மேஜைகளையும் பெஞ்சுகளையும் புதுப்பிப்பதற்கு கன்டிராக்ட் எடுத்துக் கொண்டவ ரொருவ ரிடத்தில் தச்சர்கள் அனைவர் வேலை செய்து வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் மற்றவர்களைப்போலக் கூலி க்கென வேலை செய்யாமல் மிக அக்கரையுடன் நிதானமாகவும் கருத்தாகவும்

நாணயமாகவும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். மறந்த தசசாகன அவனைப் பார்த்து இளித்தவாயனென்று ஏளனம் செய்து, “உன்னுடைய சொந்த உபயோகத்திற்குப் பலகை ஒழைப்பது போல இழைத்துக் கொண்டு காலக் கழிக் கின்றாயே! இப்படிச் செய்கால் கூலி கிட்மோ? நீ வயிறு வளர்ப்ப தெப் படி?” என்று ஏசினாசன் அந்த ஏசைப் பொருட் படுத்தாமல் அவன் தன் னுடைய மனச் சாக்ஷிக் கொப்பத் திருப்தியாகவும் திருத்தமாகவும் எப்பொழு தும்போகவே வேலை செய்தான். நாளைவில் அவனுடைய நாணயம் பிர காசிக் கலாயிற்று. நாணயத்தினால் கல்லிணக்கமும் கல்ல சம்பளமும் வாய்த் தன. இவ்வாறு பணமும் பலமும் புத்தியும் பெருமையும் பெருகிவர, அவன் காலக்கிரமத்தில் ‘நாணயாதன்’ என்னும் சிறப்புப் பெயரோடு, ஆகியில் அவன் அக்ரணாயாகவும் அமைதியாகவும் அழகாகவும் இழைத்தமைத்த தர்மாவணத் தின்மீது அந்தக் கோர்ட்டு ரியாயாதிபதிகளில் ஒருவனாக வீற்றிருக்கப் பெற் றான். உண்மை உயர் களித்தது.

இந்தக் கதை ‘ஒடுக்கம்’ வைத்தியநாதத் தம்பிரானுக்கும் ஒப்பு மென எண்ணினேன். மகா மேகாலியான ஸ்ரீலக்ஷ்மீ அம்பலவாண தேசிகரவர்கள் அவ ருடைய உழைப்புக்கும் பொறுமைக்கும் திறமைக்கும் மெய்ச்சி, அவருக்கு இனித தனிப் பொறுப்பு அளித்தக் கருகிறோம்.

கட்டளைத் தம்பிரான்

மாயூரத்துத் தேவாலய பரிபாலனை பொறுப்பு வைத்தியநாதத் தம்பிரானு க்கு ஏற்பட்டது. சிவாலய கைங்கரியத்தில் சிரத்தை மிக்கவராய் அவர் தமக்கு இயல்பாயுள்ள உழைக்கப்போலச் சிவம்மலினிறிச சுணக்க மின்றிச் சுறுசுறுப் பாக ஆலயத்து விவகாரங்களை அப்போதைக்கப்போது கவனித்துக் கண்டித மாகவும் பரிஷ்ணாரமாகவும் நடத்தி வந்தார். அந்தப் பொறுப்பை அவர் கிவ்வி த்த விதத்திலும் ஆதினச் சிலவருக்குத் திருப்தியுண்டானமையினால், வைத் தியநாதத் தம்பிரானுக்கு அவர், முன்னினும் பொறுப்பு அதிகமாகிய, திரு விடைமருதூர் சிவாலய பரிபாலனத்தை ஒப்புவித்தார். அந்த வகையில் பொறு ப்பு அதிகப்பட்டதற்குச் சந்தோஷித்த வைத்தியநாதத் தம்பிரான் ஊர்க்கும் உற்சாகமும் அதிகமாகக் கொண்டு சிவ கைங்கரிய மொன்றைத் தவிர மற் றெவனையும் நினையாமல், பயபக்தி சிரத்தை மிகுந்தவராய்த் திரிகால ஸ்ரானமும் அநுஷ்டானமும் தவறாமல் ஆலயத்து அன்றாடம் பூஜைக் கிரமங்களையும் உற்ச வாக்ஷி அதிகப் படிகளையும் சிறப்பாக நடப்பித்து, எல்லாருடைய கன்குமதிப்பு க்கும் உரியவராயினார். அவருடைய யோக்கியதையையும் பொறுப்பையும் பெருமையையும் எண்ணி அவருடைய பதவிக்குத் தக்கவாறு ஆதினத் தலைவா பல்லக்கு முதலிய கௌரவச் சின்னங்களாகக் கொடுத்தருளினார்.

“கார்வாரி”

வைத்தியநாதத் தம்பிரானுக்குச் சமாணமாகச் சமீபத்தில் பொறுப்பும் பொறுமையும் தகைமையும் சிரத்தையும் ஊக்கமும் உள்ளவர் கிடைப்பது அரிதெனக் கருதி அவரையே ஆதினத் தலைவர் தம்முடைய “கார்வாரி” ஆக்கினார். “கார்வாரி” என்பவர் சர்வ ‘முத்தியார்நாமா’ (General Power of Attorney) பெற்றவர்; ஆதினத் தலைவருக்குப் பிரதிபுருஷராகக் கையெழுத்துச் செய்யவும், கட்டளையிடவும், எல்லா விவகாரங்களையும் நடத்தவும் அதிகாரம் வாய்ந்தவர்; ஒரிடத்திலேயே தங்கி யிராமல் பற்பல ஊர்களுக்கும் அடிக்கடி போய் எல்லாக் காரியங்களையும் கவனிக்கவேண்டியவர். ஆதினத் தலைவர் ஒருவர் வேறாக இருப்பினும், காரியாமிசத்தில் எல்லா விவகாரங்களுக்கும் வைத்தியநாதத் தம்பிரானே பொறுப்பாளியாயினார். தலைவருடைய வீரப்புவெறுப்புக்களை யனுசரித்து, தம்முடைய சொந்த அபிப்பிராயங்களை மறுத்து ஒறுத்து, வைத்தியநாதத் தம்பிரான் “கார்வாரி” உத்தியோகத்தை நிர்வகித்து அவரைத் திருப்பிப்படுத்தியது ஸ்ரீலக்ஷ்மி அம்பலவாண தேசிகருடைய மனப் போக்கை யறிந்தவர்களுக்கு மிக ஆச்சரியமாக யிருந்தது.

ஆதினத் தலைமை

இவ்விதமாக ஸ்ரீலக்ஷ்மி அம்பலவாண தேசிகரவர்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ, தாமாகவெயோ ஆதினத்து அபிமான புருஷர்களாயுள்ள குகும்ப தேசிகளின் பிரேரணையிலேயே, தம்முடைய ஸ்தானத்திலிருந்து ஆதினத்துக் காரியங்களை நன்றாக நிர்வகிக்கத் தக்க யோக்கியதையையும் பழக்கத்தையும் ஸ்ரீவைத்தியநாதத் தம்பிரானுக்குக் கற்பித்து வைத்தார். காலக்கிரமத்தில் தம்முடைய திருமேனி அசௌகியப்பட்டுத் தாம் நீடித்த காலம் இருக்க மாட்டோமென்று தோன்றியவுடனே ஸ்ரீவைத்தியநாதத் தம்பிரானுக்கு முறைப்படி ஆதினத் தலைமைப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ரென்னும் தேசிகதீக்ஷா நாமமும் கொடுத்து, ஆதினத் தலைமைப் பொறுப்பை அவருக்கு ஒப்புவித் தருளினார்.

“அன்னதாது பயத்ராதா யச்சலித்யாம் ப்ராயச்சதி
உபதேஷ்டோ ஜனகச்ச பஞ்சாதே பிதாஸம்நுதா:”

“அன்ன மளித்தவர், பயத்தைத் தவிர்த்தவர், கல்வி புரட்டியவர், உபதேசித்தவர், பெற்றவர் ஆகிய ஐவரும் தந்தைகளெனப் படுவார்கள்.” இந்தப் பிரமாணத்தின்படி ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகருக்கு அம்பலவாண தேசிகரவர்கள் நான்கு வகையில் தந்தை மெனத் தக்கவர்களாவார்கள். அவர்களிடத்துத் தந்தையென்னும் எண்ணமும் பந்தியும் உள்ளவராய் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள் ஆகியிலிருந்தே நடந்து வந்திருக்கிறார்கள். எப்படியெனில்,

“ஜீவதோ வாக்கியகாரணத் ப்ரத்யப்பதம் பூரிபோஜனத்
கயாயாம் பிண்டதானாஞ்ச த்ரிபிவி: புத்ரஸ்ய புத்ரதா.”

“தந்தையினுடைய ஜீவதசையில் அவருடைய சொற்படி செய்வதனாலும், பின்பு ஆண்டுதோறும் அவருடைய ஞாபகத்தைப் பாராட்டி பூரி தக்ஷிணை கொடுத்துப் போசன மளிப்பதனாலும். கையில் பிண்டஞ் சமர்ப்பிப்பதனாலும் ஆகிய இம்மூன்று காரியங்களினாலுமே மானுக்குப் புத்திரத் தன்மை ஏற்படும்.” இவற்றன் முதலிரண்டு வகைகளிலும் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் தம்முடைய புத்திரத்துவத்தை உன்னபடி நிறைவேற்றினவ ரென்று வரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள். மற்றும், ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகரவர்கள்

“தந்தை மகற் கூற்று நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்”

என்றபடி மகற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையைத் திருத்தமர்யச் செய்துள்ளா ரென்பதும், ‘ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர்

“மகன் தந்தைக் கூற்று முதலி யிவன்றந்தை
யென்றோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்”

என்றபடி யாவரும் புகழ்த்தக்க விதமாக நடந்து கொள்கின்ற ரென்பதும் நாம் கண்டடாக் கண்டு சாற்றத் தக்கவர்களா யிருக்கின்றோம்.

நிற்க,—இந்த ஆதினத் தலைமை வாய்ந்ததனால் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய மனத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் மாறுபாடேதேனும் உண்டாயிருக்கின்றதா வென ஆராய்ந்து பார்க்க்போம்.

கோட்பாடு

ஒருவருடைய மனோபாகத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்மொழியும் கைக் காரியமுமே குசணைகளாகும். இவைகளைக் கொண்டு ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களுடைய மனத்தை அளந்து பார்க்க்போமானால், ஆதினத் தலைமை வாய்ந்ததனால் அவர்களுக்கு எவ்விதமான அகம்பாவமும் உண்டாகவில்லை யென்று ஊன்றிச் சொல்லலாம். “எவர் செய்த தவப் பயனினாலோ, எந்த ஊழ்வினையின் நற்பயனினாலோ இந்தப் பதவி வாய்த்தது. இது பாமேசுவரர் ஒப்புவித்துள்ள பொறுப்பு. இதனைச் சரியாக நிறைவேற்றுவதற் கேற்ற திறமையும் வசதியும் எனக்கு அளித்தருளுவது அந்தப் பாமேசுவரருடைய பொறுப் பேபாகும். நானாக வரித்து வருத்தி இந்தப் பதவியைப் பெறவில்லை. எக் காரியமும் விதியின் வசமாகவே நடந்தேறும். அந்தப் போக்கை மாற்றுவது எவராலும் ஆகாது. மாணிடரை எல்லா வகைகளிலும் உய்விக்கத் தக்கது பாமேசுவரருடைய அருள் ஒன்றே :

ஆவது விதியெனி னனைத்து மாயிடும்
போவது விதியெனி னெனையும் போருமாற்
தேவருக் காயினும் தீர்க்கத் தக்கதோ
வேவரு மறியொனா வீசற் கல்லதே.”

“ஆகையால், அவருடைய அருளைப் பெறுவதற்கு வழிதேடுவதே எனது கடமையல்லாது, வேறு சுவலைப்படுவது எனக்கு உரித்தன்று. அருளுடைய அருளைப் பெறுவதற்குத் தர்மமே முதன்மையான மார்க்கமென்று சான்றோரனைவரும் ஈற்றி யிருக்கின்றார்கள்.

‘அறமே மறக்கண் முழுதழிக்கு
மறமே கடவு ளுலசேற்று
மறமே சிவனுக் கொருவடிவ
மாகுஞ் சிவனை வழிபடுவோர்க்
மறமே யெல்லாப் பெரும்பானு
மளிக்கும் யார்க்கு மெவ்விடத்து
மறமே யச்சந் தவிப்ப தென
வறைந்தான் சாதா தபமுனிவன்.’

“ஆதலால், தர்மத்தையே நம்பித் தர்மத்தையே ஆசரிப்பேன்” என்று ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள் திடசங்கற்பம் செய்து கொண்டிருப்பவர்களாய் என் புத்திக்குத் தோன்றுகின்றார்கள். ஆதினத்தி விவசாரங்களில் தர்மசிந்தனையே மேலிட்டுக் காண்கின்றது. தர்ம காரியங்கள் மும்முரமாக நடந்தேறுகின்றன. பசித்தாருக்கும், பசுக்களுக்கும் வேண்டிய வசதிகள் அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. அன்கைக்கொடி நாட்டும் ஆதினத்தவர்கள் அன்னதானம் விசேஷமாகச் செய்கிறார்களென்று நான் சொல்வது அனுகூலமாகமாகும்.

தரும சித்தனை

ஆதினத்தச் சந்திதானம் ஈகையினாலும் இரக்கத்தினாலும் விளங்க முற்றிருக்கின்றது. சந்திதானத்தில் அடுத்தவரைக் காத்து ஆதரிக்கின்றார்கள். இரப்பவர்க்கு ‘இல்லை’ யென்னும் சொல் இல்லை. இரப்பவர் எம் மதத்தினராயினும் சந்திதானத்து ஈகைக்கு உரியவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள். ஏழைமை ஒன்றையே எண்ணி இறங்கி ஈகையளிக்கின்றார்கள். புசிப்புக் குரியவர்கள் பசித்தவர்களே, ஈகைக்குரியவர்கள் ஏழைகளே என்னுள் கொள்ளை அனுதின விவசாரமாக இந்த மடாலயத்தில் காண்கின்றோம். ஆதினத் தலைவராகிய ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களுடைய அன்புப் பெருக்கத்தினால் மடாலயம் நிரம்பி யிருக்கின்றது. அன்பு அன்பை ஐனிப்பிக்கின்றது. வேலைக் காரர்கள் கூலிக்கென்றல்லாமல் அன்புடன் வேலை செய்கின்றார்கள். வன்மனத்தினராய், விரோத புத்தியுடையவர்களாய், விபரீத எண்ணமுடையவர்களாய், வம்புத் தும்பும் விளைப்பவர்களாய் அந்தச் சந்திதானத்திற்கு வருகிறவர்களும் அவ்விடத்து அன்பின் பாசத்தினால் கட்டுண்டு அயர்ந்து ஒடுக்கி பக்திமேலிட்டுப் பரிவு பாராட்டிப் போகவேண்டியவர்களாகிறார்கள். அன்பின் அதிசய சக்தி அத் தன்மையதாய் இருக்கின்றது.

அறஞ் செய்யும் விருப்பம் அமைந்திருப்பதனால் பண்டார சந்திதிகள் எல்லா விவகாரங்களிலும் அறத்தையே காதி நடக்கின்றார்கள். உள்நாட்டில் விருப்பம் ஊன்றியிருக்குமானால், அது வாக்கிலும் செய்கையிலும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டே இருக்குமல்லவா? விவகாரங்களில் ஆத்திரமங்கள் அழைவது செய்து, அவைகளுக்கு ஒருவாறு பரிசாராகச் சிறிதில் தான் தருமங்கள் செய்து புகழ்பெற விருப்புகிறவர்கள் பலரைக் காண்கிறோம். அப்படியில்லாமல், இப்போதுள்ள ஆதினசுரத்தாவர்கள் எல்லா விவகாரங்களிலும் தரும சித்தையையே முன்னிட்டு நடக்கின்றார்களென நான் கருத்தாய்க் கவனித்துக் கண்டு கொண்டேன்.

பெயரைக் கருதியாவது புகழைநடிப்பாவது அவர் தருமம் செய்வது மன்று. தருமம் செய்வதே தமது தலைப் பொறுப்பு; அதற்கெனவே இத்தனைச் செல்வம் சபது வசத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; இதனை ஜனங்களுக்கு உபயோகமான வழியில் செலவிடா தொழிவது குற்றமாகும். நற்செலவு வகைகளை உண்ணிக் கைக்கொள்வதுபோல, நல்வாவு வகைகளை நாடிப் பேணா வாய் விவகரிப்பதே தமது கடமை என கோர்ந்து ஸ்ரீஸுரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள் தம்மா வியின்ற தரும காரியங்களைத் திருத்தமாக நடத்தோறும் நடப்பிக்கின்றார்கள்.

தனித்தனியே அவரவரும் தருமஞ் செய்வதே கீழ் காட்டு வழக்கம். ஊரார் கூடி ஒருமித்துப் பணங்காட்டிப் பொதுவில் தருமஞ் செய்வது மேளுட்டு வழக்கம். இதனில் கட்டுத் திட்டங்கள் இருக்குமானால் இதுவே ஒழுங்கான வழி; இது இத்தியாவில் இல்லா என்மற் சிலர், ஆந் நாட்டில் திருவாவடு துறை ஆசினர் போன்ற மடங்கள் இருக்கையில், மேளுட்டிப் பாங்கின்படி Friend in need Society-களும், Poor House-களும், Almonry-களும் அமைக்க வேண்டிய அவசியமில்லையே என்று நான் திருவாவடு துறை ஆதினத்துத் தரும காரியங்களைப் பார்த்தபோது எண்ணியதுண்டு.

வித்தியாதானம்

தானங்களைப் பற்றிப் பேசமிடத்தா எல்லாத் தானங்களும் சிறந்தவைகளே. அவற்றுள் ஒருவகைத் தானம் விசேஷ. பென்றும் மற்றொன்று விசேஷமில்லை யென்றும் எண்ணுவது என்னுடைய மதமன்று. எவருக்கு எது தேவையோ அவருக்கு அதனை யளிப்பது உத்தம தான மென்றே நான் சொல்வேன். இந்த மடாலயத்தில் அன்னதானம், வஸ்திரதானம், சொர்ணதானம் ஆகிய இவை விசேஷமாக நடந்துவருகின்றன வென்று எல்லாரும் அறிவார்கள். ஸ்ரீஸுரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள் பட்டத்திற்கு வந்தது முதல் வித்தியாதானமும் விசேஷமாக நடந்துவருவது வியத்தற்பாலது.

“மானவர்க் கறிவினை வயக்கியின் பறா
 “மானமார் முத்தியில் வைக்குநீர் மையால்
 தானமெவ் வகையுளும் தக்க வித்தியா
 தானமே சிறந்தது சாற்றுக காலையே”

என்னும் நுதகம்ஹிதைப் பிரமாணத்தைச் சிரமேற்கொண்டு ஸ்ரீலக்ஷ்மி
 சுப்பிரமணிய தேசிகாஸ்கர் வித்தியாதானத்தை வெகு விமரிசையாகச்
 செய்து வருகின்றார்கள். தமிழ்ப் பாடசாலையும், தமிழ் வேத ஸாலையும்
 வைத்து நடத்தி வருகின்றார்கள். பற்பல ஊர்களினின்றும் பிள்ளைகளை வா
 வழைத்துப் போஷித்துப் படிப்பிக்குகின்றார்கள். அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு வேண்
 டிய அன்ன வஸ்திராதிகளையும் ஆரோக்கியாதி யனுகூலங்களையும் ஆதரவுடன்
 கவனிக்கின்றார்கள். அவர்கள் சீர்திருத்திச் சிறப்பித்துள்ள புஸ்தகாலய சம்பந்த
 மாகப் புலவர்கள் பலரைக் கொண்டு அப்போதைக்கப்போது வித்தியாவிஷயங்
 ளைப்பற்றியும் மத விஷயங்களைப் பற்றியும் பிரசங்கங்கள் செய்வீக்க வெண்ணி
 யிருக்கிறார்களென்றும் தெரிகிறது. அவர்கள் நீடுழி வாழ்ந்து ஆதினத்துச்
 சிஷ்யகோடிகளுக்கு அருள் புரிந்து அவர்களை உய்விப்பார்களாக! அவர்க
 ளைடைய

“தருமமே தலைகாக்கும்.”

